



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 266/2015-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. júna 2015 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti MAC TV, s. r. o., Brečtanová 2353/1, Bratislava, zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária Bugala – Ďurček, s. r. o., Drotárska cesta 6170/102, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Peter Ďurček, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy zaručeného čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 13 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 v spojení s čl. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžo/63/2013 z 28. januára 2015 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť spoločnosti MAC TV, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

## **O d ô v o d n e n i e :**

### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. apríla 2015 doručená sťažnosť spoločnosti MAC TV, s. r. o., Brečtanová 2353/1, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy zaručeného čl. 46 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy, základného práva podľa čl. 49 ústavy v spojení s čl. 13 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva podľa čl. 7 ods. 1 v spojení s čl. 1 dohovoru rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Sžo/63/2013 z 28. januára 2015.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „rada“) v rozhodnutí č. RL/117/2007 zo 4. decembra 2007 vyslovila porušenie povinnosti sťažovateľky ustanovenej v § 16 ods. 3 písm. b) zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“) tým, že na programovej službe JOJ odvysielala 27. júna 2007 v Novinách príspevok, ktorý nenaplnil kritériá objektívnosti a nestrannosti. Zároveň uložila sťažovateľke sankciu – upozornenie na porušenie zákona.

Rozhodnutie rady napadla sťažovateľka žalobou na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), ktorý rozsudkom sp. zn. 1 S 145/2008 rozhodnutie rady potvrdil. Proti tomuto rozhodnutiu sa sťažovateľka včas odvolala. Najvyšší súd rozhodnutie rady č. RL/117/2007 zo 4. decembra 2007 svojím rozsudkom sp. zn. 6 Sžo/55/2010 zo 16. júna 2010 zrušil a vec vrátil rade na ďalšie konanie.

Rada opätovne rozhodla rozhodnutím č. RL/49/2010 z 12. októbra 2010, pričom použila nové znenie právneho predpisu. Sťažovateľka napadla žalobou aj toto rozhodnutie rady a krajský súd rozhodnutím č. k. 4 S/333/2010-49 z 22. februára 2013 napadnuté rozhodnutie zrušil z dôvodu, že bolo vydané po uplynutí subjektívnej šesťmesačnej lehoty na rozhodnutie.

Proti rozsudku krajského súdu podala rada včas odvolanie a navrhla, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa a žalobu zamietol, prípadne aby rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

O odvolaní rady rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 Sžo/63/2013 z 28. januára 2015, ktorým zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu tak, že žalobu zamietol.

Sťažovateľka namieta, *„že Rada vydala druhé rozhodnutie Rady po uplynutí subjektívnej 6 mesačnej lehoty (a to bez ohľadu na to, či aplikovala zákon účinný v čase spáchania správneho deliktu alebo v čase vydania rozhodnutia).*

*Začatie plynutia subjektívnej prekluzívnej lehoty je v zmysle ustanovenia § 64 ods. 3 (znenie účinné k 26.06.2007), resp. § 64 ods. 4 (aktuálne znenie) stanovené momentom, kedy sa Rada o porušení povinnosti dozvie.*

*Nakoľko správny delikt bol spáchaný dňa 27.06.2007, Rada a najvyšší súd boli povinní aplikovať ustanovenia Zákona o vysielaní v znení účinnom ku dňu jeho spáchania, čiže k 26.06.2007. V čase spáchania deliktu, ustanovenie § 64 ods. 3 Zákona o vysielaní nešpecifikoval moment, ktorý sa považuje za deň kedy sa Rada o porušení povinnosti dozvedela (oproti aktuálnemu zneniu, kedy zákon definuje, že týmto momentom je deň kedy Rada prerokovala správy o kontrole dodržiavania povinností).*

*Moment začatia plynutia subjektívnej lehoty v čase Zákona o vysielaní účinného k 26.6.2007 bol ponechaný na aplikačnú prax a najmä rozhodovaciu prax najvyššieho súdu,*

ktorá dospela k záveru, že týmto momentom je deň, kedy bola Rade doručená sťažnosť o porušení zákona.

Sťažovateľka uvádza, že z textu ani jedného s rozhodnutí Rady, krajského súdu alebo najvyššieho súdu, ktoré sú pripojené k tejto sťažnosti nevyplýva dátum (deň), kedy bola v prejednávanej veci Rade doručená sťažnosť na porušenie zákona, pričom najvyšší súd túto skutočnosť pri vydaní druhého rozhodnutia najvyššieho súdu nijakým spôsobom neskúmal, hoci zákonnosť ukladania sankcií je skutočnosťou, ktorú bol najvyšší súd povinný skúmať *ex offo* bez ohľadu na to, či ju sťažovateľka počas konania namietala alebo nie.

3.3 Sťažovateľka uvádza, že zo skutkového stavu, ktorý v prejednávanej veci nie je sporný, vyplýva, že k doručeniu sťažnosti na porušenie zákona Rade, muselo dôjsť medzi dňom odovysielania príspevku a dňom prerokovania správy o kontrole dodržiavania povinností členmi Rady.

Nie je sporné, že k odovysielaniu programu došlo dňa 27.06.2007 a Rada sa mohla dozvedieť o porušení povinnosti doručením sťažnosti, t. j. dňa 02.08.2007.

Je tak nesporné, že najvyšší súd riadne neskúmal, či sú splnené podmienky na uloženie sankcie, najmä či ukladaná sankcia nie je uložená po uplynutí prekluzívnej lehoty.“.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní jej sťažnosti ju prijal na ďalšie konanie a vydal takýto nález:

„1. Základné práva spoločnosti MAC TV, s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, [REDACTED], podľa článku 46 ods. 1 a ods. 2 v spojení s článkom 12 ods. 1 a článku 49 v spojení s článkom 13 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 6 ods. 1 a 7 ods. 1 v spojení s článkom 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní o odvolaní pod sp. zn.: 3Sžo/33/2013 zo dňa 03.06.2014, porušené boli.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní o odvolaní pod sp. zn.: 2Sžo/63/2013 zo dňa 28.01.2015 sa zrušuje vo všetkých výrokoch a vec sa vracia Najvyššiemu súdu na Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť spoločnosti MAC TV, s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, [REDACTED], trovy právneho zastúpenia vo výške 323,50 EUR na účet Advokátskej kancelárie Bugala - Ďurček, s.r.o., do pätnásť dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

## II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Sťažovateľka tvrdí, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu boli porušené jej základné práva označené v petite jej sťažnosti zaručené ústavou a dohovorom.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú si slobodní a rovní v dôstojnosti a právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 49 ústavy len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Podľa čl. 7 ods. 1 dohovoru nikoho nemožno uznať za vinného zo spáchania trestného činu na základe skutku alebo opomenutia, ktoré v čase jeho spáchania nie je považované podľa vnútroštátneho alebo medzinárodného práva za trestný čin. Takisto nemôže byť uložený trest prísnejší, než aký bolo možné uložiť v čase spáchania trestného činu.

Sťažovateľka namieta porušenie svojich práv tým, že *„najvyšší súd potvrdil platnosť druhého rozhodnutia Rady, ktoré bolo vydané po uplynutí 6 mesačnej subjektívnej lehoty na rozhodnutie, čiže v čase kedy právo Rady na uloženie sankcie zo zákona a na základe preklúzie zaniklo“*.

Najvyšší súd v rozhodnutí o odvolaní uviedol:

*«Žalovaný sa dostatočným spôsobom vysporiadal s odôvodnením, že odvysielaný príspevok nebol objektívny a nestranný, preto bolo namieste využiť zákonné obmedzenie slobody prejavu v zmysle § 16 písm. b/, resp. § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z. z. Na spravodajské a politicko-publicistické programy sa kladú vyššie kvalitatívne nároky, ktoré spočívajú najmä v objektívnosti a nestrannosti odvysielaných informácií.*

*Senát odvolacieho súdu sa však nestotožnil s právnym posúdením súdu prvého stupňa, týkajúceho sa aplikácie zákona a plynutia subjektívnej lehoty na rozhodnutie.*

*V súvislosti s otázkou, že žalovaný pochybil pri posudzovaní správneho deliktu, ktorý je vymedzený vo výroku napadnutého rozhodnutia, pretože použil zákon, ktorý v čase, keď sa skutok stal nebol účinným, senát odvolacieho súdu poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 8Sž/13/2010 zo dňa 20.10.2010, z ktorého vyplýva, že spáchaný skutok, vrátane uloženej sankcie je potrebné posúdiť podľa právnej úpravy účinnej v čase kedy sa skutok stal. Najvyšší súd však v predmetom rozsudku ešte uviedol, že ak obsah daného zákonného ustanovenia zostal nezmenený a rovnako zostala nezmenená aj sankcia za porušenie tohto zákonného ustanovenia, tak potom je administratívne rozhodnutie postihnuté iba formálnou vadou, ktorá nemá vplyv na jeho zákonnosť a žalobca tak nemohol byť rozhodnutím odporkyne ukrátený na svojich právach. Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu prešlo aj následným testom ústavnosti, kde Ústavný súd SR uznesením sp. zn. II. ÚS 285/2011 zo dňa*

16.06.2011 odmietol sťažnosť voči rozhodnutiu najvyššieho súdu sp. zn. 8SŽ/13/2010 zo dňa 20.10.2010 ako zjavne neopodstatnenú. Ústavný súd SR vo svojom uznesení poukázal na to, že pri zmene právnej úpravy je potrebné zaoberať sa aj materiálным hľadiskom a obsahom konkrétnych zmenených zákonných ustanovení. Z uvedeného vyplýva, že pri posudzovaní, či žalovaný aplikoval na prejednávajúcu vec správny právny predpis je potrebné posúdiť, či sa nová právna úprava obsahovo od tej pôvodnej zmenila. Žalovaný vo výroku napadnutého rozhodnutia uviedol, že žalobca porušil povinnosť ustanovenú v § 16 ods. 3 písm. b/ (§ 16 písm. b/) zákona č. 308/2000 Z. z. Uvedené ustanovenia, tak v znení účinnom v čase spáchania skutku, ako aj v čase vydania administratívneho rozhodnutia sú obsahovo totožné, ako aj sankcia ostala nezmenená. Keďže v tomto prípade ide len o formálnu vadu, nie je táto skutočnosť dôvodom pre zrušenie administratívneho rozhodnutia, tak ako to uviedol súd prvého stupňa.

K otázke plynutia subjektívnej 6-mesačnej lehoty na rozhodnutie senát odvolacieho súdu poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2Sžo/73/2010 zo dňa 20.10.2010, z ktorého vyplýva, že skutočnosťou rozhodujúcou pre začiatok plynutia 6-mesačnej subjektívnej lehoty je zasadnutie Rady. Uvedený záver bol potvrdený aj rozhodnutím Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 29/2012 zo dňa 12.12.2012, v ktorom uviedol, že rozsudok najvyššieho súdu je v otázke určenia a odôvodnenia momentu začatia plynutia subjektívnej lehoty na rozhodnutie Rady ústavne udržateľný, nevykazuje znaky svojvôle, arbitrárnosti a je náležité odôvodnený. Uvedený rozsudok najvyššieho súdu bol vydaný v čase, keď bolo ustanovenie § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. (v znení účinnom v čase spáchania správneho deliktu) nejednoznačné, v dôsledku čoho dochádzalo k rozdielnej judikatúre. Súd prvého stupňa tak pochybil, keď uviedol, že za deň „dozvedenia sa“ o spáchaní správneho deliktu v zmysle § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. sa považuje deň, kedy bola vo veci podaná sťažnosť. V danej situácii je potrebné považovať za deň dozvedenia o porušení povinnosť deň prerokovania monitorovacej správy na zasadnutí Rady.

K aplikácii ustanovenia § 64 ods. 6 (resp. § 64 ods. 7 účinného v čase vydania správneho rozhodnutia) zákona č. 308/2000 Z. z. najvyšší súd poukazuje na svoje skoršie rozhodnutie sp. zn. 3SŽ/18/2010 zo dňa 09.11.2010, v zmysle ktorého sú lehoty uvedené v § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. (v znení účinnom v čase spáchania skutku) podstatné

pre prvé rozhodnutie žalovaného. Najvyšší súd v predmetnom rozhodnutí uviedol: „V prípade zrušenia rozhodnutia odporkyne a vrátenia na ďalšie konanie Najvyšším súdom Slovenskej republiky je na rozhodnutie stanovená v § 64 ods. 7 uvedeného zákona nová osobitná 3-mesačná lehota od doručenia rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Tým je odsek 7 lex specialis voči odseku 4 uvedeného ustanovenia...“ Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného poukázal na rozhodnutia Najvyššieho správneho súdu Českej republiky, týkajúce sa plynutia subjektívnej lehoty na rozhodnutie. Slovenská a česká právna úprava sú síce podobné, ale nie identické, preto nebolo možné na prejednávany prípad aplikovať závery uvedené v predmetných rozhodnutiach Najvyššieho správneho súdu ČR. Napríklad zákon č. 231/2001 Sb. o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů v § 61 ustanovuje jednoročnú subjektívnu lehotu na rozhodnutie a trojročnú objektívnu lehotu, pričom zákon č. 308/2000 Z. z. v § 64 ods. 4 ustanovuje podstatne kratšie lehoty, konkrétne 6-mesačnú subjektívnu a jednoročnú objektívnu lehotu na vydanie rozhodnutia v správnom konaní. Rôzna aplikácia ustanovenia § 64 ods. 7 zákona č. 308/2000 Z. z. podľa druhu uloženej sankcie, tak ako to uviedol vo svojom rozsudku súd prvého stupňa by spôsobovala neodôvodnenú dvojkolažnosť postupu po zrušení rozhodnutia Rady a vrátení veci na ďalšie konanie. Iný postup po zrušení rozhodnutia Rady, ktorým boli uložené sankcie podľa § 64 ods. 1 písm. c/ až e/ a iný postup po zrušení rozhodnutia Rady, ktorým boli uložené sankcie podľa § 64 ods. 1 písm. a/ a b/ zákona č. 308/2000 Z. z. nie je zmyslom a účelom zákona č. 308/2000 Z. z.»

Z citovaného odôvodnenia rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžo/63/2013 z 28. januára 2015 vyplýva, že najvyšší súd sa podrobne zaoberal otázkou právneho posúdenia plynutia subjektívnej lehoty na rozhodnutie veci.

Ústavný súd sa k tejto otázke vyjadril (ako to vyplýva aj z citovaného odôvodnenia najvyššieho súdu) už vo svojom rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 29/2012, v ktorom uviedol, že predmetná otázka začatia plynutia lehoty na rozhodnutie rady sa určitým spôsobom vyvíjala: „Kým v rokoch 2006 – 2007 sa najvyšší súd prikláňal ku dňu prerokovania monitorovacej správy, následne na sklonku rokov 2007 a 2008 prevažovala orientácia

*na deň vyhotovenia monitorovacej správy, aby následne v rokoch 2008 a 2009 najvyšší súd preferoval deň doručenia sťažnosti Rade. Po nadobudnutí účinnosti novely zákona č. 308/2000 Z. z. účinnej od 15. decembra 2009 bol za moment začatia plynutia subjektívnej lehoty na rozhodnutie Rady explicitne zákonom ustanovený deň prerokovania správy o kontrole dodržiavania povinností podľa tohto zákona na jej zasadnutí. V napadnutom rozsudku sa najvyšší súd sa priklonil k prvotne judikovanej alternatíve, teda že lehota začína plynúť dňom prerokovania monitorovacej správy na zasadnutí Rady.“*

Vývoj judikatúry najvyššieho súdu smeroval k ustanoveniu začatia plynutia lehoty na rozhodnutie odo dňa prerokovania monitorovacej správy na zasadnutí rady. Tento názor je logicky podporovaný skutočnosťou, že rada je osobitným typom správneho orgánu, ktorého členovia majú reálnu možnosť oboznámiť sa so skutočnosťami, ktoré sú predmetom rozhodovacej činnosti rady až na jej zasadnutí. Tento názor najvyššieho súdu je ústavným súdom akceptovaný. Zároveň z prehľadu judikatúry najvyššieho súdu vyplýva, že ani v období, keď bol spáchaný správny delikt (26. júna 2007), nebol deň doručenia sťažnosti rade považovaný za začiatok plynutia lehoty na rozhodnutie.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť tento právny názor svojím vlastným (m. m. II. ÚS 134/09, I. ÚS 417/08).

Ústavný súd dospel k záveru, že rozsudok najvyššieho súdu je v otázke určenia a odôvodnenia momentu začatia plynutia subjektívnej lehoty na rozhodnutie rady ústavne udržateľný, nevykazuje znaky svojvôle, arbitrárnosti a celkovo jeho interpretácia relevantných ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii nepopiera ich účel ani zmysel.

Vzhľadom na uvedený záver ústavný súd konštatuje, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu je v súlade s limitmi základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru,

preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2015